

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

EVOCAVA la veu del Cap del Govern de la República, en adreçar-se al poble, el proppassat dissabte, tot un enfilall d'errors amb els quals les velles democràcies europees han consentit el més gran dels atropells contra el nostre país, per les apetències inconfessables dels Estats imperialistes. El President del Consell no hagué de fer més que unes insinuacions entorn del comportament inqualificable que el món diplomàtic ha observat davant la guerra d'independència que sosté el poble espanyol. Passava per la nostra ment tot el fracàs d'una política de guants, dirigida des del Foreign Office: «Gentlemen's Agreement», «No Intervenció», «Pacte de Nyon», una veritable etapa de puerilitats per una banda, i de perversitat manifesta per l'altra. Amb audàcia i insolència, els agressors de la pau europea han respost als actes de benevolència i d'esperit legalista amb què es pronunciaven les potències interessades a salvaguardar el món de greus conflictes. La paga a tanta benignitat ha vingut amb el discurs del Führer; aquest ha proclamat públicament la voluntat d'intervenir en tots els conflictes que li plaguin, i expressament en el d'Espanya, mentre, ratificava la fidelitat a l'eix Roma-Berlin-Toquió. Anglaterra, més que cap altra de les grans potències democràtiques ha sofert una sotragada que li minva el seu prestigi diplomàtic a l'exterior. Tanmateix ha arribat un moment en què caldrà posar els peus plans i començar a dir les coses pel seu nom. El joc de les dictadures ja no amaga les dents. Si la Gran Bretanya no ha arribat a reaccionar plenament —que ja ho farà aviat— no podem creure tampoc en el perllongament de la passivitat de França i la U. R. S. S.

ALFIL

La política de vacil·lacions ha estat la causa de l'avanç feixista

El dia 23 de febrer, un diari de Barcelona publicava dos gràfics d'Europa; l'un era de l'any 1925, i l'altre representava l'Europa actual.

Els dos gràfics de referència demostraven el progrés que el feixisme ha fet a Europa, i l'assenyalaven marcant els Estats infectats pel feixisme amb una pinzellada negra i els països simi-feixistes, amb ratlles negres.

En l'any 1925 sols hi havia Itàlia que tingués el seu sòl marcat de negre, però avui... (fixeu-vos bé en el progrés del feixisme), són aquests els Estats que es troben sota el jou feixista: Itàlia, Alemanya, Portugal, i tres quartes parts d'Espanya, Àustria, Hongria, Iugoslàvia, a més dels països semi-feixistes, com són Irlanda, Polònia, Romania, Bulgària, Grècia, Albània i Suïssa.

Ací tenim el balanç de 13 anys de practicar una política de vacil·lacions i de concessions als Estats totalitaris. No és possible que ningú pugui dubtar de què molts dels Estats de predomini feixista, si haguessin trobat solidaritat i ajut per part de les grans potències democràtiques, ja sigui des de la Societat de Nacions, o bé en altre organisme, que els hagués assegurat la seva llibertat i la seva independència interior, no s'haurien acostat mai a les dictadures. Es sabut que aquestes porten una política retrògrada, de protecció als grans privilegis, la qual cosa està sempre en desacord amb l'opinió pública.

Resten encara uns quants Estats petitets, entre Centre Europa i els Balcans, que s'aguanten encara amb un règim de democràcia, però es troben ja vetllats pel feixisme amb l'intent de subornar-los. No cal dir que si es continua com fins ara, dintre de poc el feix ja haurà pintat de negre tots els Estats que li fan nosa.

En el moment que França, Anglaterra, la U. R. S. S. i els Estats Units vulguin fer una política de protecció vers tots aquells Estats que per la seva situació geogràfica no poden convertir-se en una gran potència, aleshores, no sols conservaran la seva independència aquells països que encara la gaudeixen, però sens que els deixi l'amenaça d'un greu perill, sinó que alguns que avui es troben absorbits per les potències feixistes, trencarien els lligams i recobririen la seva llibertat.

Es molt natural que el dèbil cerqui un ajut que li garanteixi la seva seguretat, i si aquest apoi no pot trobar-lo en els Estats democràtics, es llençarà als braços del feixisme.

Cal, doncs, una rectificació a temps, si hom no vol ésser presa de les urpes del feixisme.

Ho exigeix la llibertat dels pobles i la dignitat humana.

Per sobre de les maniobres de la diplomàcia feixista i semi-feixista, hi ha la força de les organitzacions obreres de món, que s'imposarà contra l'avanç de la plutocràcia i del militarisme.

El món serà allò que els obrers vulguin.

JAUME RUCHES